

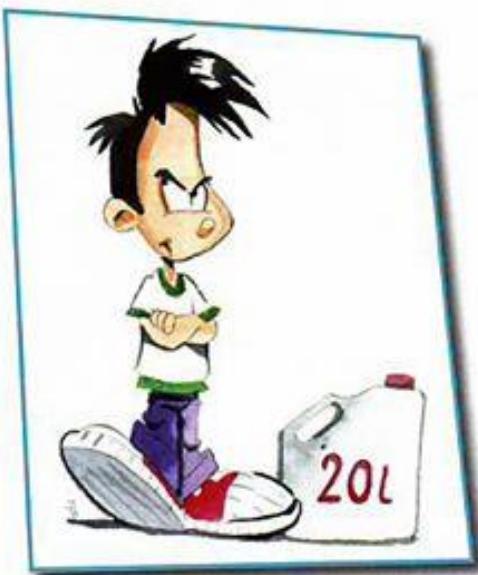
Pročitaj priču dva puta.

priča

Napisao: Mladen Kopjar
Ilustrirao: Stjepan Lukić

Voda u mom srcu

U školi smo pričali o zaštiti prirode, a to je jako važna tema. Naime, učiteljica nam je rekla da bi ljudi zagađivanjem mogli uništiti cijelu Zemlju, i zrak i tlo i vodu. A Zemlja je jedino mjesto gdje ljudi mogu živjeti. Pomiclio sam da bismo se možda mogli preseliti na Mars, ali onda više ne bismo bili Zemljani, nego Marsovci, što bi bilo jako blesavo.

Otrčao sam u svoju sobu i zalupio vratima najglasnije što sam mogao! Baš me briga za tamo nekakav izvor života, razna zagadenja i očuvanje Zemlje! Moj mozak nije vodenast i točka!

Mama je uskoro zakucala na vrata sobe i ušla.

– Čuj – počela je – i u mlijeku ima jako puno vode. Kao što znaš, od mlijeka se prave kolači. A ti si moj slatki mali kolačić – poljubila me mama u nos.

Učiteljica je rekla da je Zemlja vrlo slična nama samima jer i na njoj, kao i u nama, ima oko sedamdeset posto vode, koju ljudi tako s pravom nazivaju izvorom života. Djeca naše dobi, objašnjavala je učiteljica, u tijelu imaju oko dvadeset litara vode. Nije mi to bilo baš jasno i čim sam stigao kući povukao sam mamu za rukav:

– Je li istina da u meni ima dvadeset litara vode?

– Pa, tu negdje.

– Ali zašto se onda ne razlijem po parketu i pločicama?

Mama se nasmijala kao da sam pao s Marsa.

– Ludice jedna. Voda je dio tvoje krvi, srca, čak i kostiju. Razumiješ? Recimo, veći dio tvojeg mozga zapravo je voda.

– Što?! – šokirano sam zaškiljio.

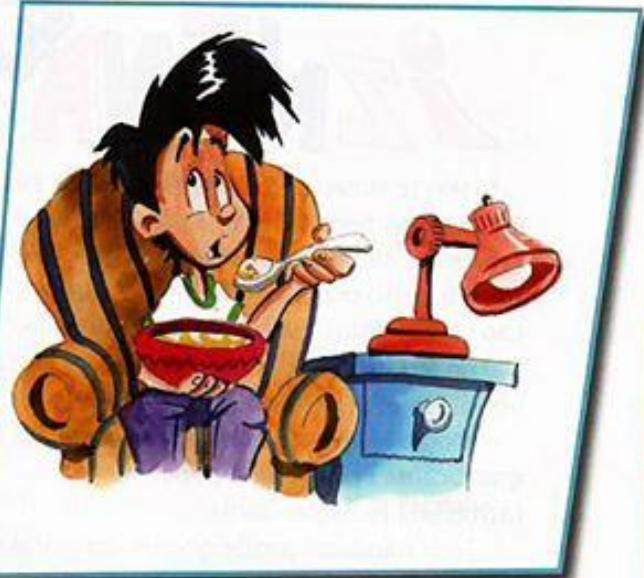
Ja sam se i dalje durio, ne dopuštajući da me raspekmezi tepanjem. Nisam ja nikakav kolačić, ja sam odlikaš čiji mozak sigurno nije pun vode, nego željeza, drva, kamenja i sličnih tvrdih tvari.

– Hoćeš puding za večeru? – pitala me mama. – I on se radi s mlijekom, to jest s vodom.

Baš kao Garfieldu lazanje, puding je bio moja slabost. Od vanilije, čokolade ili šumskog voća, svejedno – pudingu nisam mogao odoljeti!

– Pa – tiho sam prozborio – možda će pojesti malo, tek toliko da se ne uvrijediš.

Jedući treću porciju pudinga od riže, shvatio sam da bi bilo grozno da se na Zemlji zagadi sva voda, jer krave ne bi imale što piti pa bi jadne bile žedne i ne bi davale mlijeko, a onda bi nestalo pudinga. Bila bi to prava ekološka katastrofa!

Odlučio sam smjesta nešto poduzeti za spas vode. Potok koji je tekao u blizini naše zgrade uvijek je pun raznog smeća, od plastičnih vrećica do zahrdalih štednjaka. Takvom neodgovornom ponašanju treba stati na kraj!

Izradio sam i transparent i odnio ga do potoka. Neki drski gospodin je u njegovo korito strovalio ulubljena automobilska vrata.

– Što to nosиш, dečko? – upitao me taj ubojica prirode.

– Poruku za takve kao što ste vi! – prezirno sam mu odgovorio.

Još sam ga neko vrijeme prkosno gledao, a zatim pun ponosa raširio svoj transparent:

VODA JE IZVOR PUDINGA!